

Pater Simon Edward Nongrum

Kan u zich even voorstellen?

Ik ben Simon Edward Nongrum is geboren en getogen in Shillong, Noord-Oost-India. Een ongekende streek voor vele mensen, zelfs voor vele Indiërs. Als ik zeg dat ik van Meghalaya kom, vragen ze of dat een land is. Zelfs in India vragen ze dat! Ik zeg dan dat het een van onze provincies is. Ik kom van een heel christelijk gebied. We zijn met bijna 3 miljoen inwoners waarvan 80% christenen. Het is er totaal anders dan in Kerela, in het Zuiden van India. Daar wonen 33 miljoen inwoners waarvan er misschien 2% christenen zijn.

Na mijn studies filosofie en bacheloropleiding kwam ik in april 2011 naar België en volgde er mijn opleiding theologie aan het Johannes XXIII-seminarie in Leuven. In 2017 volgde mijn priesterwijding in Oud-Heverlee. Mijn eerste opdracht als jonge priester was in Amsterdam. Samen met mijn medebroeders was ik actief in twee parochies in Amsterdam: De Vier Evangelisten- en de Emmaüsparochie.

Sinds halfweg augustus 2025 verblijf ik in Oostende. Oostende is niet nieuw voor mij, want tijdens mijn stagejaren werkte ik er al in ons centrum De Takel. Terug in de salesiaanse gemeenschap ben ik actief in het jongerenwerk in het jeugdhuis en ook voor de pastorale eenheid St.-Pieter Oostende-Centrum.

Hoe komt het dat die regio in India zo anders is dan de andere?

Het katholieke geloof in mijn regio is nog zeer jong. Het is er nog geen 200 jaar oud, ik denk ongeveer 135 jaar oud. In 1891 werd de eerste katholiek er gedoopt door de Duitse Missionarissen, Salvatorianen. Maar tijdens de Eerste Wereldoorlog moesten de buitenlanders (Duitsers) het land verlaten, inclusief de missionarissen. Het werd een regio zonder herders. Eventjes hebben de Belgische Jezuïeten vanuit Ranchi-missie onze regio geholpen, maar dat heeft ook niet lang duurt. Gelukkig kwamen de salesianen in 1922 om de regio verder te evangeliseren.

En u werd een van hen?

Reeds tijdens mijn puberteit wilde ik priester worden, niet in mijn eigen land, liever buiten India, maar zeker niet in Europa. Ik droomde om missionaris te worden ergens in Afrika of in Latijns-Amerika. Ik heb nooit gedroomd over Europa. Sinds mijn intrede bij de salesianen heb ik altijd gezegd dat ik een missionaris wilde worden. Maar ik moest eerst in India mijn studie afmaken. Ik voltooide er mijn filosofiestudies en bacheloropleiding.

Toen ik met mijn filosofiestudies en bacheloropleiding klaar was kreeg ik een telefoon - van onze provinciaal. Hij zei me: 'Simon, je mag vertrekken naar Europa.' 'Oei, dat is voor mij te veel gevraagd', was mijn eerste reactie. Ik was bang om naar hier te komen.

Wat maakte u bang?

Eerlijk gezegd was ik bang om drie redenen. Ten eerste hadden wij heel vaak gehoord dat Europeanen niet meer geloven in God. Waarom moet ik dan naar Europa gaan? Wat moet ik er gaan doen vanuit een sterk gelovige regio naar een regio waar bijna geen geloof meer is. Ten tweede is Europa in onze ogen een rijk continent, een rijk gebied en ik kom uit een arm gezin. Wat ga ik doen voor die rijken in Europa? Het was een obstakel voor mij. Ik dacht dat ik hen niets te bieden had. Vele missionarissen vertrokken om iets te geven, vooral aan de armen. Ik had niets te geven. Ik kwam letterlijk naar Europa met één koffertje met drie broeken en drie hemden. Dat was alles wat ik had toen ik kwam. Missionarissen die naar Afrika of Latijns-Amerika vertrokken namen veel mee. En ten derde was ik bang omdat Europeanen heel slim, hooggeschoold zijn. Wat kan ik daar gaan doen? Om deze drie redenen wilde ik niet gaan en was echt bang om te vertrekken, maar gehoorzaamheid als religieus van Don Bosco bracht me naar hier.

U kwam dus met een klein hartje naar België. Hoe kijkt u nu naar ons Belgen?

Ik ben tot de ontdekking gekomen dat alles wat ik gehoord had over Europa, wat ik dacht, niet klopt. De kerken lopen leeg. Inderdaad, maar ik kan niet zeggen dat Belgen niet meer gelovig zijn. Inderdaad zijn er rijke mensen, maar er is ook heel veel armoede. Ik werk in Oostende in een jeugdhuis en er komen vele armen jongeren, heel veel. We verkopen pizza's aan 2 euro, een cola aan 0,50 euro, maar zelfs dat bedrag kunnen ze niet betalen.

Ik heb het eens meegemaakt dat een vader naar mij kwam en hij vroeg altijd om hoe laat het jeugdhuis openging. Ik vroeg me af waarom hij dat vroeg. Het staat toch op een groot bord aan de ingang. Maar hij kon niet lezen. Ik wist niet dat er in België nog mensen waren die niet konden lezen.

Zo bent u nu dus missionaris in België?

Inderdaad en ik heb een vraag voor jullie Belgen: 'Wat is het verschil tussen een missionaris die vanuit Europa vertrok naar een ver land met een missionaris die vanuit een ver land naar België is gekomen?' Een paar punten heb ik al benoemd. Wij komen hier aan met lege handen, terwijl de missionarissen vanuit Europa met heel veel spullen vertrekken, met kennis, met geld ,... Wij niet... behalve ons geloof brengen we met ons mee.

Dat is mijn ervaring. Wij worden hier niet zo snel aanvaard omdat we niet zo veel te geven hebben. We moeten integreren, de taal leren, de mentaliteit ervaren, ... Pas als we dat allemaal hebben gedaan, begint het aanvaardingsproces. Terwijl de missionarissen vanuit Europa met open handen worden onthaald. Ze zijn gewoon koning want ze hebben altijd iets te geven, ook als ze de taal niet spraken, ook als ze helemaal niets begrijpen van de cultuur en tradities. Dat is het verschil. Wij worden pas aanvaard als we de taal spreken, wanneer we de mentaliteit begrijpen, maar niet meteen... Ik kan vele zaken opnoemen die het me niet zo makkelijk maakten.

Hoe voelt u zich nu hier in Oostende?

Dankbaarheid is een gevoel dat ik nu vaak voel. Ik wil jullie allemaal bedanken, ook namens het volk van India, van Afrika, van Latijns-Amerika voor wat jullie voor ons deden. Ik ben hier ook als een teken van dankbaarheid voor de inzet van vele missionarissen in het verleden en ook nog steeds vandaag. Dankzij de inzet van vele missionarissen is de regio waar ik vandaan kom nu zelfstandig (niet afhankelijk van de missionarissen) en zeer christelijk. Dank u wel daarvoor.

Dank u wel Pater Simon voor uw getuigenis voor ons.